

שתיים בבוקר שלמחרת. בשעות אלה, אפשר לקבל מושג מה על המתרחש בעולם הסרטים — מושג השונה לגמרי מזה שיש אמילו לאהוב קולנוע מושבע במדינת ישראל.

נראה ששלושת הדברים המתקיים היום ביותר את הקולנוע הם פוליטיקה, דת, ושיחורר האשה, שאינם, בעצם, אלא שלוש שה אספקטים של אותו דבר.

אם פסטיבל השנה שעברה נפתח בי סרטו של במאי יהודי (קלוד ללוש) שר הוקדש כולו לממון, הביא השנה במאי יהודי אחר (דייוויד גריין) סרט שכולו ישו — עיבוד קולנועי למחזמר גודספול, שהצי מיח בין היתר את הלהיט מדי יום.

גירסה חדשה זו של „הבשורה לפי מתיאוס“ — סיפור חיי ישו ותורתו כפי שתוארו על-ידי שליחו מתיאוס — בוודאי לא תוצג בארץ: לא זו בלבד שאפשר לראות בו תעמולה מיסיונרית, אלא שהוא גם מציג, באחת הסצינות, את הפרושים שהתנגדו לישו כמכונות-תופת ריקה לגמרי מתוכן.

פרט מעניין: הכומר הישועי המשמש כמבקר-הקולנוע של הרדיו הבלגי, טוען שגם למיסיון לא יביא הסרט הרבה ברכות. אומנם המיקצבים הם מיקצבי השעה — אבל הסוף המוסרני וסחה-הדמעות, ברכות המזון בעברית צחה ותשומת-הלב המוגזמת הניתנת לרקע — על חשבון הדמויות — כל אלה יגרמו לנוצרי המאמין, לא פחות מאשר ליהודי המאמין, הרגשת גיחוך.

למחרת בבוקר תפסה הפוליטיקה את מקום הכנסייה, כסרט צרפתי

התנפלות

על הבמאית

למסיבת העיתונאים הסוערת בי יותר גרם סירטה הראשון של השחקר נית אנה קארלינה כבמאית. לחיות יחדיו, סיפור שכתבה אנה קארלינה בעצמה, מציג עלילת-אהבה שבתחילתה הגבר ממוסד ורציני והאישה קלח-דעת, ואילו בסופה מתגלה הגבר כאפס מוחלט, והאישה כי יצור אחראי וכוונר.

אבל כאן, ברוח שיחורר האישה הי שורה כיום על עולם הקולנוע, קיבלו כולם את הרושם שזו התקפה נשיית על הגברים. כל כמה שהשחקנית-במאית ניס תה לשכנע כי היא אזהבת גברים — לא עזר לה מאומה. מבקר אנגלי זועם התנפל עליה ועל הנהלת הפסטיבל, הכריז בקול גדול שהסרט טיפשי, מיושן, חסר עניין וערך, וכי רק משום שהוכנסת ביימה

המעמד השוכב

בשוק-הסרטים אפשר לקנות מין מכל המינים ומתוצרת כל הארצות. בטרט ההולנדי בלו מובי מלווים את המין במשמעות חברתית, כשתוך כדי התעללות מנהלים בני-הזוג ויכוח.

מתח, מצינינים בגאווה שהוא נאסר ל- חלוטין על-ידי הצנזורה המתירנית בארצם. ואם מישוהו בדעה שהיצירה האסורה הזאת עדיין לוקה בחסר — הרי יש למפיקים קטעי אלימות ומין נוספים במחסן, להוספה בשעת הצורך.

המין הוא עדיין מוצר מבוקש בשוק, ללא ספק. אפשר לקבל אותו במנות רכות — כמו באהבה על לגנלים, בו בין מיסגל למיגל רוכבים על אופנועים. בסצינה אחת למשל מתעלסת רביעייה במחירות כפולה, בהשראת התפוז המיכני.

מי שרוצה מנות קינג-סייז, יכול לראות את זה קרה בהוליווד, בו מוצצת בחורה את כל אבריה-המין הרבים בהם היא נתקלת — וכשיש לה זמן היא מתעלסת גם בי שיטות קונבנציונאליות יותר.

ואם מישוהו נזקק לליורו של המין במשמעות סוציאלית — הרי יש סרט הולנדי בשם בלו מובי, שבו מתעלסים בעמידה תוך ויכוח על תנאי-החיים.

המיבחר גדול. צריך רק הרבה כוח, עיניים טובות, ולכונות להסתפק במעט שינה. אבל זה באמת לא נורא. אפשר תמיד להשלים את ההסר בארץ.

הפוליטיקה האיטלקית? אנו רוצים את הקולנוע, של מריו מוניצ'לי. זהו סיפוריה של הפיכה צבאית דיימונית ושלומיאליה בהדרכתו של ציר ימני, מורה להתעמלות לשעבר (הוגו טוניאצי), שבסוף הסרט מציג שירותיו הטובים לתיכונן מהפיכות נפל לנציגי מדינות מתפתחות.

בין הקושרים, לצידו של ציר זה, ישנו כמובן גם כומר אחד המושך בכל החוטים — כולל באלו הקושרים את שיגלחתה של בת גנרל פאשיסטית.

שוק

פורח

כל זה, כפינה אחת בלבד של הפסטי- בל, אסור לשכוח שיש כאן גם שוק. שוק פורח ומשגשג שבו אפשר לקנות הכל. החל משוד הסלפונים הגדול ועד לסרטים הספרונגריים הנוצרים ביותר. הסינים, שגיששו את דרכם בהיסוס, לפני שנה, עם סרטי קארטאה, צועדים היום בראש מורם — וסופרים את הכסף. השוודים מציעים למכירה סרט בשם סיפור

ישו מדבר עברית

ויקטור גארבר בתפקיד ישו במחזמר המוסרט גודספול, הצלוב מניו-יורק מזמר פיזמונים של טיפין שווארץ, במקום אריות של יוהן סבסטיאן באך, ומברך על המזון בעברית צחה.

איתו זכה להגיע לקאן. בחזרה לכנסייה, צילי שלחה סרט בשם לא די בתפילות, בו מוצג המימסד הכנסיי תי כצבוע ומתחסד, משרתם של העשי רים וזורה-אבק בעיני העניים. גיבור הסרט הוא כומר הנוטש את הכנסייה ומסיים בי ידיו אבנים במישטרה המקומית.

מציור בשם כוכב הלכת מפראי, המתאר עולם תיודני שתושביו הם תרקי-בית, ור שליטיו יצורים בגובה 12 מטרים, החיים במדיטציה וברמה טכנולוגית מפותחת מאוד.

התקוממות

האדם

הסרט מספר על התקוממות האדם נגד ה„דראגים“, כפי שמכונים סרט יצור רים אלו. יש בהתנגשות זו רמזים רבים ל- מצב הפוליטי של היום, להבדלי הרמות הטכנולוגיות בחלקי העולם השונים, ולעתי דן.

סרט זה הותיר רושם רב בגלל ציוריו החסכניים והעצובים של הולן טופור, מאייר צרפתי ידוע.

אחרי דת ופוליטיקה, שיחורר האישה. בית הבנות של ג'וזף לזוי הפך למינסר חרשמי של התנועה לשיחורר האישה, ועם כל הכבוד לגיין סונדה (בתפקיד נורה) לדלפין סיריג (כריסטינה) ולחוש האסתטי הבלתי-ריגיל של לזוי — הרי שמה שיצא מסרט זה, זה לא לזוי, לא איבסן ואסילו לא גיין סונדה.

הפורטוגזים מצידם, כסרט בשם השבועה, מראים כסרדייגים עני ומרוד על שפת- הים, על תושביו הסרימיטיביים והדעות הקדומות שבו.

הסרט מציג זוג שנשבע להינזר מיחסים מיניים, אם אבי החתן יהוויר בשלום מהים. כומר צעיר מנסה להחיר את השבועה- הבלתי-טיבעית, באחת הסצינות שבסרט — שהופק על-ידי רשות הסרטים הפורטוגזית, שהיא מוסד ממלכתי במדינה קאתולית אדוקה — מסביר כומר מבוגר יותר שי- הכנסייה היא מעין חברת-ביטוח. הגובה תשלומים בעולם הזה ומשלמת אותם בי עולם הבא.

הסרט בנוי, כסרגייה יוונית, ומסתיים פכל זאת בהגרת ההבטחה, ללא עזרת הי כנסייה, לאחר מרחץ דמים בו מחסלים שלושה צוענים, מסמלי האמונות התפלות, זה את זה.

ולבסוף, איך אפשר לעבור לסדר- היום בלי להזכיר את הכמורה בפארסה

אוגו טוניאצי בתפקיד מתכנן מהפיכות-נפל, בסרטו של מריו מוניצ'לי רוצים את הקור לונלים. הוא מציע את שירותיו למנהיגי מדינות מתפתחות, וכשנלכד במהפיכת-נפל שהוא תיכנן, מאיים לפוצץ את עצמו ואת כל הטובים אותו.